

Ја као навијач

Можда звучи чудно, али ову зиму су дечаци чекали нестрпљивије него девојчице. Први пут од кад се игра светско првенство у фудбалу, одиграло се зими. Зато је ову зиму цео свет загрејао навијањем за своју омиљену репрезентацију.

У нашој породици стравствено се прате спортови у којима учествују наши клубови и играчи. Као и већини дечака, мој омиљени спорт је фудбал. Још као мале дечаке, отац је мене и брата водио на утакмице. Први одлазак на фудбалски стадион „Црвене звезде“ за мене је био прави доживљај. Сећам се тог дана као да је био јуче. Не знам шта је тад на мене оставило већи утисак. Огроман стадион, педесет хиљада људи, хук са трибина, трибине обојене у црвено и бело, сви као један навијају за један клуб. Сваки следећи долазак на стадион повећава жељу да дођеш поново, да имаш свој дрес и шал, што ја имам. Баш зато смо посећивали разне утакмице и у Београду и ван њега. Са великом енергијом сам пратио Звезду у ТВ преносима. То је развило навику да пратим и већину других спортова. Постоје и фудбалски клубови ван Србије које ја јако волим. Бајерн из Минхена је мој омиљени клуб. Имам и шал тог клуба који је такође црвено-бели.

Светско првенство у фудбалу у Катару чекао сам са нестрпљењем. Пратио сам сваку утакмицу Србије у квалификацијама, наравно да сам се радовао сваком голу. Непоновљив тренутак био је Митровићев гол у последњем минуту за пролаз на светско првенство.

Лепота навијања јесте у необјашњивом осећају који у теби буди оданост омиљеном клубу. Прави навијач, а за себе могу да кажем да то јесам, воли свој клуб кад победи и изгуби. Битна је само свака наредна утакмица јер знаш да ће у теби пробудити невероватну енергију и жељу.

Вук Васић, 7. разред

Онкологија

3. место